



WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2017 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia NSA **Małgorzata Wolf - Kalamala**
Sędzia NSA **Jacek Brolik**
Sędzia NSA **Maciej Jaśniewicz (sprawozdawca)**

po rozpoznaniu w dniu **13 lipca 2017 r.**
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Finansowej
skargi kasacyjnej;
od wyroku **Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie**
z dnia **22 listopada 2016 r.** sygn. akt I SA/Lu 442/16
w sprawie ze skargi
na decyzję **Prezydenta Miasta Lublina**
z dnia **15 lutego 2016 r.**, nr PE-OR.310.4.2015
w przedmiocie **podatku od nieruchomości**

- 1) uchyła zaskarżony wyrok w całości,
- 2) uchyła zaskarżoną interpretację indywidualną Prezydenta Miasta Lublina z dnia 15 lutego 2016 r. nr PE-OR.310.4.2015,
- 3) zasądza od Prezydenta Miasta Lublina na rzecz
kwotę 1.097,00 (tysiąc dziewięćdziesiąt siedem)
złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.



Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

sekretarz sądowy

[Signature]
Magdalena Dąbura

UZASADNIENIE

1.1. Wyrokiem z dnia 22 listopada 2016 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie, sygn. akt I SA/Lu 442/16, oddalił skargę

na interpretację indywidualną Prezydenta Miasta Lublina z dnia 15 lutego 2016r. w przedmiocie podatku od nieruchomości.

2.1. Od powyższego rozstrzygnięcia pełnomocnik skarżącej wywiódł skargę kasacyjną, którą zaskarżył wyrok w całości i na podstawie art. 176 w zw. z art. 185 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r., poz. 718 ze zm., zwana dalej: „p.p.s.a.”) i wniósł o jego uchylenie oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie na podstawie art. 188 p.p.s.a. uchylenie wyroku i rozpoznanie skargi poprzez uchylenie interpretacji. W skardze kasacyjnej zawarto oświadczenie o zrzeczeniu się rozprawy. Pełnomocnik na podstawie art. 174 pkt 2 p.p.s.a. zarzucił naruszenie przepisów postępowania, w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

- art. 146 § 1 p.p.s.a w zw. z art. 14 § 3 i w zw. z art. 14b § 3 oraz art. 14c § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. 1997 r. Nr 137 poz. 926 ze zm., dalej zwana: „Ordynacja podatkowa”) poprzez nieuchylenie przez Sąd I instancji zaskarżonej interpretacji pomimo bezpodstawnego rozpatrzenia przez organ innego stanu faktycznego niż ten przedstawiony przez skarżącą, a tym samym poprzez błędne uznanie przez Sąd, że organ nie dokonał modyfikacji stanu faktycznego wyrażonego we wniosku o wydanie interpretacji,

Ponadto na podstawie art. 174 pkt 1 p.p.s.a. zarzucono naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 1a ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95 poz. 613 ze zm., dalej zwana: „u.p.o.l.”) w związku z art. 3 pkt 3 i pkt 9 ustawy z dnia 7 sierpnia 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243 poz. 1623 ze zm., dalej zwana: „u.p.b.”) poprzez jego błędną wykładnię, która miała wpływ na stanowisko zawarte w zaskarżonej interpretacji, tj. poprzez błędne uznanie, że podatkiem od nieruchomości należy objąć część budowlaną myjni wraz z wyposażeniem techniczno-technologicznym, pomimo tego że pozostają one jedynie w związku funkcjonalnym, a nie technicznym.

2.2. W odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezydent Miasta Lublina wniósł o jej oddalenie.

Naczelny Sąd Administracyjny zważa co następuje:

3.1. Skarga kasacyjna zasługuje na uwzględnienie.

3.2. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego zasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 146 § 1 p.p.s.a. w zw. z art. 14b § 3 oraz art. 14c § 1 Ordynacji podatkowej.

3.3. Zgodnie z art. 14b § 3 Ordynacji podatkowej składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. Podkreślić trzeba, że specyfika postępowania w sprawie wydania interpretacji indywidualnej polega między innymi na tym, że organ wydający taką interpretację może „poruszać się” tylko i wyłącznie w ramach stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę, w granicach zadanego przez niego pytania oraz wyrażonej oceny prawnej (zajętego stanowiska). O ile w ramach zwykłego postępowania podatkowego, prowadzonego na podstawie przepisów działu IV Ordynacji podatkowej, organ podatkowy obowiązany jest do ustalenia wszystkich okoliczności faktycznych, rzeczywiście zaistniałych (zgodnie z art. 122 Ordynacji podatkowej), o tyle zadanie organu interpretacyjnego zawężone jest do analizy okoliczności podanych we wniosku (por. wyrok NSA z dnia 20 czerwca 2011 r., sygn. akt I FSK 897/10, publ. LEX nr 976050). Wynikający z art. 14b § 3 Ordynacji podatkowej wymóg, aby stan faktyczny przedstawiony we wniosku był wyczerpujący wiąże się z koniecznością podania wszystkich jego elementów, istotnych z punktu widzenia możliwości oceny stanowiska wnioskodawcy. Organ wydający interpretację jest niejako związany merytorycznie zakresem problemu prawnego, jaki strona przedłoży we wniosku. Na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej organy interpretacyjne nie są uprawnione ani do ustalania i dowodowego weryfikowania stanu faktycznego ani też do udzielania interpretacji w obszarze regulacji prawnych, które nie zostały przedstawione w stanowisku wnioskodawcy odnośnie do podatkowej kwalifikacji danego stanu faktycznego (por. wyrok NSA z dnia 29 lutego 2012 r., sygn. akt II FSK 1523/10, publ. LEX nr 1123044). Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznający niniejszą skargę kasacyjną w pełni podziela stanowisko przedstawione w przywołanym wyroku.

3.4. Odnosząc powyższe uwagi bezpośrednio do badanej interpretacji indywidualnej należy zgodzić się z autorem skargi kasacyjnej, że organ przyjął inny stan faktyczny aniżeli ten, który został przedstawiony przez Spółkę we wniosku. Podany we

wniosku stan faktyczny stanowi jedyną podstawę faktyczną wydanej interpretacji i tym samym wyznacza granice, w jakich interpretacja będzie mogła wywołać określone w ustawie skutki prawne (por. A. Kabat w: S. Babiarczy, B. Dauter, B. Gruszczyński, R. Hauser, A. Kabat, M. Niezgódka-Medek, Ordynacja podatkowa, komentarz, Lexis Nexis, Warszawa 2009, s. 105). Skutkiem tego, ani organ wydający interpretację, ani kontrolujący ją sąd administracyjny, nie mogą przyjmować własnych ustaleń faktycznych, odmiennych od okoliczności przedstawionych przez wnioskodawcę. Przechodząc na grunt rozpatrywanej sprawy i mając na uwadze, że kontroli sądownoadministracyjnej podlega interpretacja indywidualna, należy stwierdzić, że organ wykroczył poza zakres postawionego przez Spółkę pytania i opisanego przez nią stanu faktycznego. Organ skoncentrował się bowiem na badaniu, czy wymienione przez Spółkę urządzenia stanowią całość techniczno-użytkową z częścią budowlaną myjni – chociaż był związany opisem stanu faktycznego, zawartym we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej. Podkreślenia wymaga, że opisując stan faktyczny Spółka wyraźnie zaznaczyła, że konstrukcja myjni wraz z wyposażeniem techniczno-technologicznym składa się na całość użytkową, ale nie występuje między nimi powiązanie techniczne. Ponadto zaznaczyła, że odrębnie zaklasyfikowała do dwóch różnych środków trwałych budowlę, stanowiącą konstrukcję myjni oraz technikę myjni kontenerowej i urządzenia towarzyszące w postaci technologii myjni. Nie jest rzeczą postępowania o wydanie interpretacji indywidualnej weryfikowanie tego rodzaju prezentacji stanu faktycznego z uwagi na zakres odesłania wynikający z art. 14h Ordynacji podatkowej. Organ interpretujący nie jest uprawniony do ingerencji w stan faktyczny zawarty we wniosku o udzielenie indywidualnej interpretacji. Jego rolą jest ocenić stanowisko wnioskodawcy przez pryzmat przedstawionego stanu faktycznego jako prawidłowe albo nieprawidłowe. Postępowanie, które jest prowadzone w sprawie wydania pisemnej interpretacji prawa podatkowego jest postępowaniem, w którym organ uprawniony do jej wydania ma jedynie udzielić podatnikowi informacji w zakresie zastosowania i wykładni prawa podatkowego w przedstawionym przez podatnika stanie faktycznym sprawy. Ewentualne zaś konsekwencje niezgodności zaprezentowanego stanu faktycznego z rzeczywistością obciążać będą podatnika. Należy bowiem zaznaczyć, że interpretacja indywidualna wydana na podstawie obiektywnie nieprawdziwego stanu faktycznego, może być „abstrakcyjnie” zgodna z prawem, ale nie przyniesie jakiegokolwiek „korzyści”, czy ochrony wnioskodawcy, który przedstawił nierzetelnie stan faktyczny (por. analogicznie wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 lipca 2014 r., sygn. akt II FSK 1934/12, publ. LEX nr 1490441). W konsekwencji należy zatem stwierdzić, że

organ przeprowadził postępowanie interpretacyjne z naruszeniem art. 14b § 3 i art. 14c § 1 Ordynacji podatkowej. Tym samym skarga kasacyjna okazała się trafna w zakresie pierwszego z postawionych w niej zarzutów. Skoro zgodnie z przyjętym stanem faktycznym opisane przez Spółkę urządzenia nie stanowią całości techniczno-użytkowej z budowlą myjni, rozważanie, czy wspomniane urządzenia stanowią całość techniczno-użytkową z częścią budowlaną myjni wykracza poza ramy sprawy, wytyczone przez treść wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej, a merytoryczne rozpoznanie zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego przez ich błędną wykładnię nie mieści się w granicach sprawy. Należy także wskazać, że podobne stanowisko wyrażone zostało w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 kwietnia 2017 r., sygn. akt II FSK 160/17 (publ. w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, www.orzeczenia.nsa.gov.pl).

3.5. Ponownie rozpoznając sprawę Prezydent Miasta Lublina uwzględni przedstawione powyżej stanowisko i udzieli odpowiedzi na pytanie Spółki, czy w opisanym przez nią stanie faktycznym opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości będzie podlegała tylko część budowlana myjni, bez wyposażenia techniczno – technologicznego?

3.6. Uznanie, że w sprawie zaszło naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, dało podstawę do uchylenia przez Naczelną Sąd Administracyjny zaskarżonego wyroku i rozpoznania skargi, gdyż istota sprawy została dostatecznie wyjaśniona (art. 188 p.p.s.a.). Skarga do WSA w Lublinie była zasadna, gdyż organ interpretacyjny naruszył przy jej wydaniu wskazane powyżej przepisy proceduralne. Konieczne było zatem także uchylenie zaskarżonej interpretacji indywidualnej na podstawie art. 188 p.p.s.a.

3.7. O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z art. 203 pkt 1 i art. 200 w zw. z art. 205 § 2 i art. 209 p.p.s.a. w zw. z § 14 ust. 1 pkt 2 lit. b) i w zw. z § 14 ust. 1 pkt 1 lit. c) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).



Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

sekretarz sądowy
Jolanta Drobna